

Dětská vánoční hra

VZÁCNÝ HOST

ČCE Střešovice

K potěše a pobavení napsali Jan a Jiří Kolínští.

2021

OSOBY A OBSAZENÍ

hoteliér pan Hynek Rozvařil –

hoteliérka paní Jarmila Rozvařilová –

pokojská Polly –

portýr Manuel –

kuchařka Matylda –

pes Punťa –

tchyně Elvíra –

otec Petr –

matka Jolana –

syn Tadeáš –

dcera Amálie –

zpěvačka Isolda Prácheňská –

řidič František –

pesimista Ludvík Bolestín –

pan Jaromír –

kutil Láďa Švestka –

výletník Pepa –

žebrák Vladimír –

žebrák Estragon –

pan rada - ?

KOSTÝMY A REKVIZITY (orientačně)

Rozvařilovi – zástěra, košile, čepice, zkrátka slušné oblečení

Polly – zástěra, čelenka, prachovka

Manuel – podobně jako zbytek personálu slušné oblečení, igelitky Billa

Matylda – zástěra

rodinka – všichni běžné oblečení hodící se na zimní procházku

otec - mapa

Isolda – kabát, elegantní, ale staromódní oblečení, klidně klobouk nebo paruka

řidič František – kšiltovka, bunda

Ludvík – něco černého, mobil

Pepa – termoska, krabička na svačinu

všichni v autobusu – bundy, batohy

žebráci – otrhané, špinavé oblečení

pan rada - ?

OBRAZ I. RÁNO V HOTELU

osoby: hoteliér pan Hynek **Rozvařil**, hoteliérka paní Jarmila **Rozvařilová**, portýr **Manuel**, pokojská **Polly**, **kuchařka** Matylida, pes **Punťa**

Stůl páně jako recepční stůl, na něm zvonek a notebook, za ním nápis Hotel U Rozvařené nudle.

Úvod - všichni, písnička Dobrý den.

Paní Rozvařilová stojí na recepci, Polly v rohu pucuje křtitelnicí. Zpoza kazatelny přichází pan Rozvařil s prachovkou, pucuje lavice.

Někdo hraje na klavír Narodil se.

Rozvařil: Kolik je hodin?

Rozvařilová: Půl jedné, ještě máme čas. Zkontroloval jsi pokoj?

Rozvařil: Cože? Přestaňte s tím kraválem, copak tady nemůže být ani na Vánoce klid!

Rozvařilová: Ptám se, jestli je už je připravenej pokoj?

Rozvařil: Pokoj je připraven, ale toho prachu. Hepčí! Kde je Polly?

Rozvařilová: Leští stříbrné mísy na večeri. (ukáže na Polly v rohu)

Rozvařil až teď zpozoruje Polly, která sedí v rohu a leští křtitelnicí.

Rozvařil: Á, tady jsi! Trochu života, moje milá, pan rada přijede co nevidět a tady ještě zbývá tolik práce! Třeba toho prachu všude. Hepčí!

Polly: Ale pane šéf, na tohle stříbro nikdo nesáhl od dob vaší ctěné paní máti, dej jí Pán Bůh věčnou slávu. Co s tím mám teď já dělat?

Rozvařil: Dej to sem! A dělej něco s tím prachem.

Vymění si činnosti. Rozvařil remcá nad zapraseností mísy. Z kuchyně vykukne kuchařka.

Kuchařka: Pane šéf, kde je Manuel s těma kuřatama? Tímhle tempem bude mít pan rada k večeři možná tak krupičnou kaši.

Manuel přijde hlavním vchodem s taškami z Billy plnými jídla. Přiběhne pes Puntá a povalí ho na zem.

Rozvařilová: Ty jeden! Dávej pozor! A ty (ukáže na Rozvařila) hlídej toho psa.

Kuchařka: Ta bestie, proč ji neuvážete někam k boudě.

Manuel: Omlouvám se, Matylde. Promiňte, už se to nese.

Kuchařka: Máš majonézu?

Manuel: Mám.

Kuchařka: Máš brambory?

Manuel: Samozřejmě. (odchází do kuchyně)

Rozvařilová: Tak vzácný host a tolik zmatku. Už aby to bylo za námi.

Kuchařka: (vyhazuje Manuela z kuchyně) Celer? Zapomněl jsi celer, ty makovice!

Písnička Svítá 657 Vzácný hosti, přijd' – 1 sloka.

Konec I. obrazu.

OBRAZ II. RODINA V LESE

Rodina Mrkvičkových: Protivná **tchyně** Elvíra, **otec** Petr, **matka** Jolana, **syn** Tadeáš, **dcera** Amálie

Mrkvičkovi šli do lesa pro stromeček, ale ztratili se. Přicházejí hlavním vchodem.

Dcera: Tati, mně je už zima.

Tchyně: Nechápu, proč musíme jít tak hluboko do lesa. Jako kdyby u silnice nebyly pěkné stromky.

Matka: Vždyť náš táta taky vždycky chodil až sem.

Syn: A ztratil se někdy děda?

Otec: Ale neztratil. A my taky ne, neblbni.

Tchyně: Tak už rychle nějaký stromek vyber, ať můžeme jít brzo domů.

Otec: Třeba tenhle, maminko?

Matka: No já nevím... Přijde mi takový celý seschlý. Jakoby bez života.

Tchyně: Teda kdyby děda viděl takovýhle koště, tak se v hrobě obrací.

Dcera: Mamí, mně je zimá!!

Syn: A mně se chce čůrat!

Matka: Nebojte, za chvíli jsme doma.

Otec: (zmateně kouká do mapy, poté ji otočí) Hmmm, to je divný. Tahle cesta není na mapě.

Matka: Neříkej mi, že jsme se ztratili?

Otec: (naštvaně složí mapu) Když ty mapy tisknou tak malinký...

Děti: To se už nikdy nedostaneme domů, mami?

Matka: Nebojte se.

Tchyně: (k publiku, cynicky) Jsem zklamaná, ale ani trochu překvapená.

Konec II. obrazu.

OBRAZ III. AUTOBUS V ZÁVĚJI

osoby: **řidič** František, zpěvačka **Isolda** Prácheňská, pesimista **Ludvík** Bolestín, kutil **Láďa** Švestka, pan **Jaromír** (plánovač), výletník **Pepa**

Isolda: Tak kde to vážne? Stojíme tu už nějak dlouho a já musím stihnout vystoupení v Kolínské boudě. Víte vy vůbec, kdo já jsem!

Řidič: Jela jste už někdy sněhovou bouří, paninko? Musíme chvílku počkat, než se ten nečas přežene.

Ludvík: No, tak to tady skejsneme nejmíň do Novýho roku.

Pepa: Ale však tak zle nebude. Na, vemte si čaj. (dá kolovat termosku)

Jaromír: V takovýchto situacích to chce zachovat klid. Může se sice stát, že všichni nevyvázneme živí, ale měli bychom si zvolit náčelníka, do jehož rukou svěříme své životy.

Láďa: To by byla jenom ztráta času. Užitečnější by bylo vyrobit sněhové řetězy. Znam skvělý způsob. Budeme potřebovat kroužky na klíče, tavnou pistoli, vidličku a slupky od brambor.

Isolda: Ale rychle, začínají mi mrznout kotníky. No nesmějte se, to mi pak nepůjde zpívat.

Řidič: Tak to radši zazpívejte nám, mladá paní.

Ludvík: Dle předpovědi bude sněžit aspoň týden. Pokud nemáte něco k jídlu, můžeme si rovnou napsat parte, přátelé.

Pepa: Snad nebude tak zle, přivezl jsem sebou řízky. Nedá si někdo? Jen si dejte.

Jaromír: Navrhuji, aby ti nejsilnější muži, společně se mnou, podnikli lov na jelena.

Láďa: To by se hodilo. Já zrovna vím, jak takového jelena připravit levně a chutně.

Řidič: Buďte zticha, mám lepší nápad. Půjdeme za támhle tím světýlkem. Třeba tam budou mít trochu tepla něco dobrého k snědku.

Píseň dvě sloky + Ref. Svítá 327 Temnou divnou mlhou bloudím

Konec III. obrazu.

OBRAZ IV. OPĚT V HOTELU

osoby: pan Rozvařil, paní Rozvařilová, Polly, Manuel, Punťa, otec, matka, tchyně, syn, dcera, řidič, Isolda, Ludvík, Jaromír, Láďa

Rozvařilová stojí na recepci. Rozvařil pochoduje sem a tam, kouká na hodinky. Polly a pes tam jsou taky.

Rozvařil: Pan rada už tu měl dávno být. Nevím, co se mu mohlo přihodit.

Od hlavního vchodu přiběhne Manuel, koktá.

Manuel: Pa-pane šéf. Někdo se sem řítí.

Rozvařil: Připravte se!

Všichni se postaví do pozoru. Hlavním vchodem vstoupí Mrkvičkovi. Personál hotelu vypadá zaraženě.

Matka: Dobrý den, ztratili jsme se v lese a už je tma? Nenašlo by se u vás volné místo?

Rozvařilová: Lituji, madam, ale hotel je plný a navíc čekáme vzácnou návštěvu.

Polly: Budete se muset porozhlédnout jinde.

Dcera: Mamí, já chci domů.

Otec: A nemohli bychom si dát alespoň trochu teplé polévky?

Rozvařil: Vyloučeno... kuchyň je dneska mimo provoz.

Z kuchyně vykoukne kuchařka.

Kuchařka: Tak pane šéf, pohoštění je hotový. Z té gulášovky se pan rada bude oblizovat až za ušima.

Tchyně: Takže kuchyně nefunguje? No to bych se na to podívala.

Rozvařilová: Omluvte nás, čekáme důležitého hosta a tohle pohoštění je jen pro něj.

Polly: Ale snad by se trochu místa u stolu našlo. Vždyť mají malé děti.

Rozvařil: No právě, ještě budou pana radu rušit.

Rozvařilová: Ale Hynku, přece je nepošleme zpátky na ten mráz. Pojd'te. (ukáže směrem ke kuchyni)

Sotva rodinka odejde. Punťa začne štěkat. Manuel opět ukazuje ke dveřím.

Manuel: Pane šéf, zas sem někdo jde a je jich hodně!

Rozvařil: Pan rada!

Do hotelu vstoupí cestující z autobusu. Vypadají znaveně.

Láďa: Konečně civilizace!

Isolda: Potřebuji okamžitě učinit telefonát a zrušit své dnešní vystoupení! A to se na mě tak těšili! (omdlévá)

Řidič: Já bych se teda radši dal něco teplého k snědku.

Rozvařil: (ironicky) Nerad vás ruším, panstvo, ale co si přejete?

Jaromír: Vyjednávání nechte na mě. (k Rozvařilovi) Něco k večeři a ubytování, pane vrchní.

Rozvařilová: Vyloučeno! Máme plno a čekáme vzácnou návštěvu.

Ludvík: No vidíte, já vám říkal, že budeme nocovat na mrazu.

Celý personál hotelu kroutí hlavou.

Jaromír: Nevypadá to, že by tady bylo zrovna plno.

Rozvařil: Pan rada má rád klid.

Isolda: A kde máte pana radu?

Rozvařilová: Éééh, pan rada ještě nedorazil.

Láďa: A nemohli bychom se tady mezitím chvilku ohřát?

Manuel: Koneckonců, volné pokoje máme. A místo pro pana radu by taky zbylo.

Rozvařil: No, asi byste se někam vešli. (podívá se na Rozvařilovou)

Rozvařilová: (po chvíli váhání) Ale až dorazí pan rada, půjdete všichni na kutě.

Autobus si posedá do prvních lavic.

Konec IV. obrazu.

OBRAZ V. ŽEBRÁCI A VEČEŘE

osoby: předchozí, žebráci **Vladimír** a **Estragon**

Píseň Svítá 143 Kde pane jsi.

*Už během písničky přicházejí od hlavního vchodu pomalu dva žebráci,
Vladimír a Estragon.*

Vladimír: Achjo, to je zase zima.

Estragon: Chtělo by to někam zalézt.

Vladimír: Nezkusíme tamhleten hotel. Třeba by nám mohli dát aspoň něco k snědku, když budou ty Vánoce.

Estragon: No tak zkusíme, ale vsadím se, že nás vykopnou.

Dojdou k recepci.

Rozvařil: Kampak, kampak, pánové?

Žebráci: Uctivě zdravíme.

Vladimír: Nenašlo by se o vás něco k jídlu, anebo trochu místa na přespání. Venku je strašná zima.

Estragon: Nemáme ani vindru, ale umíme přiložit ruku k dílu. Vypomůžeme, s čím bude potřeba.

Rozvařilová: Bohužel, pánové, máme plno.

Rozvařil: A co kdybychom je uložili do kuchyně, Jarmilo? Vždyť je nemůžeme poslat na mráz.

Polly: No to by je Matyllda hnala!

Rozvařilová: No jeden volný pokoj ještě máme.

Manuel: Ale ten je přece pro pana radu!

Rovařilová: Už jsme dnes ubytovali tolik lidí, tak přece tyhle dva chudáky nevyhodíme.

Dopředu se přinesou stoly, všichni si posedají. Kuchařka Matylda obchází s mísou a podává jídlo (imaginární).

Píseň 682 Dnes k svému stolu zve nás Pán

Po první sloce se postaví paní Rozvařilová s telefonem v ruce.

Rozvařilová: Ticho všichni, přišla zpráva od pana rady!

Pan rada (voice-over): Omlouvám se, ale nachladl jsem, a proto musím svou návštěvu zrušit. Nezlobte se na mě a ve zdraví a klidu prožijte vánoční svátky. Váš pan rada.

Pokračuje píseň 682 Dnes k svému stolu.

Konec V. obrazu.